

встановити його не вищим, ніж 10 % від суми виторгу за звітний період) сумнівних боргів [2, с. 10].

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість»: Наказ Міністерства фінансів України від 8.10.1999 р., № 237
2. Кузьменко О. Безнадійна дебіторська заборгованість: правила списання // Все про бухгалтерський облік. — 2012. — № 104. — С. 4–10.
3. Золотухін О. Порядок проведення інвентаризації, бухгалтерський та податковий облік результатів інвентаризації // Вісник Міністерства доходів і зборів України. — 2013. — № 42. — С. 16–26.
4. Тимошук С. Заборгованість, за якою минув строк позовної давності: порядок оподаткування // Вісник Міністерства доходів і зборів України. — 2013. — № 45. — С. 34–38.

Река І. В.,

науковий керівник — **Гончар І. І.**, к.е.н., доцент,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана», м. Київ

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОЦІНКИ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Процес виробництва чи надання послуг може здійснюватися лише за допомогою певних машин, обладнання, устаткування, які розташовуються у спеціальних приміщеннях. Тому матеріальною основою виробничого процесу є насамперед засоби праці, що характеризують технічний і економічний рівень розвитку суспільства та являють собою необхідний елемент виробництва, обігу й надання послуг. На підприємствах сукупність засобів праці набуває економічної форми основних засобів [3].

У системі теоретичних основ формування та руху основних засобів визначальну роль відіграє концепція їх оцінки, яка повинна забезпечувати виконання принципу об'єктивності та відповідно правильне формування фінансової звітності підприємства [6].

Для успішної діяльності ринково орієнтованого підприємства необхідно оптимально оцінити майно, можливості і результати. Ґрунтуючись на таких видах оцінок, як оцінка за первісною і залишковою вартістю, підприємства не можуть реально оцінити майно, зобов'язання, власність тому, що вони не відображають

ринкових цін, що плавають, і їхнього впливу на вартість майна, змін технологій та інших факторів. Тому необхідний новий механізм оцінки, що використовує різні найоптимальніші методи.

Тільки за допомогою об'єктивної оцінки можна скласти правильне уявлення про факти господарського життя. Важливість і значення достовірної оцінки для обліку основних засобів важко переоцінити, тому що від того, наскільки правильно зроблена оцінка, залежить точність характеристики обсягу, стану і руху основних фондів, а й у відомій мірі і точність якісної їхньої характеристики. Неправильно ж обраний принцип оцінки може викликати:

- перекручене відображення в балансі дійсного обсягу основних засобів і їхнього співвідношення з оборотними коштами;

- дезорієнтацію в нарахуванні зносу основних засобів, а звідси і помилки в обчислюванні собівартості й у визначенні прибутку об'єкта господарювання;

- недостатність суми амортизаційних обчислень для здійснення їхнього відтворення;

- помилки серед ряду економічних показників, що характеризують використання основних засобів у виробничому процесі та ін.

Дослідженню даних питань присвячені роботи таких економістів, як Дж. Фридман, Н. Ордуей, А. Сем'яновський, В. Новодворський. Однак, всі вони в основному носять загальнотеоретичний характер і не стосуються шляхів реалізації даної проблеми [5].

Оцінка основних засобів — це специфічна форма ціни, яка використовується для правильного визначення їх загальної вартості, складу та структури, величини амортизаційних відрахувань, собівартості продукції, а також прибутку й рентабельності роботи підприємства. Дуже важливо правильно оцінити майно підприємств за умов зміни форм власності, акціонування та передачі в оренду [3].

Наслідком неправильної оцінки основних засобів може стати неточне обчислення сум зносу, що призведе до неправильного визначення собівартості продукції, яка виготовляється. А це, у свою чергу, стане причиною спотворення значень показників прибутку та показників, які характеризують ефективність виробництва. Все це обумовлює актуальність дослідження питання оцінки основних засобів і шляхів її вдосконалення.

Г. В. Лейбніц також займався питаннями оцінювання. Він запропонував використовувати експертну оцінку, яка спирається на поточні ціни [4, с. 411].

Були наявні дві протилежні концепції оцінювання. С. Ф. Глебов був прихильником оцінки цінностей за цінами 1913 р. та пропонував систематично проводити переоцінку об'єктів [1, с. 106–127]. Протягом тривалого часу використовувалася саме ця методика [3].

Таким чином, дослідження проблем оцінки допоможе вирішити багато проблем обліку основних засобів, яких стає усе більше в зв'язку зі здійсненням в Україні ринкових перетворень.

Придбані (створені) основні засоби зараховуються на баланс підприємства за первісною вартістю. У П(С)БО 7 «Основні засоби» дається визначення первісної вартості основних засобів і не дається трактування поняттю справедливої вартості основних засобів. Визначення справедливої вартості активів наведено в П(С)БО 19 «Об'єднання підприємств».

На нашу думку, П(С)БО 7 «Основні засоби» має містити конкретніше визначення справедливої вартості основних засобів, що наведене в МСБО 16 [2, с. 137]. Таке визначення справедливої вартості необхідне для врегулювання питань оцінки і переоцінки основних засобів.

У податковому обліку основні засоби оцінюються за фактичними витратами на придбання, самостійне виготовлення, а поняття «справедлива вартість» відсутнє.

У бухгалтерському обліку згідно з П(С)БО 7 «Основні засоби» первісна вартість основних засобів має збільшуватися на суму витрат, пов'язаних з поліпшенням об'єкта, що призводить до збільшення майбутніх економічних вигод, а зменшуватися — на вартість часткової ліквідації об'єкта; первісна вартість і сума зносу основних засобів можуть змінюватись при їх переоцінці [5].

На сучасному етапі розвитку суспільства важливу роль у діяльності суб'єктів господарювання відіграють основні засоби. Вони використовуються у виробництві продукції, виконанні робіт, наданні послуг, потрібні для задоволення потреб управлінського та виробничого персоналу. На основі інформації про їх стан інвесторами приймають рішення щодо інвестиційних вкладень. Для ефективного управління необоротними матеріальними активами необхідним є урегулюваність питань, що стосуються їх облікового відображення, нарахування амортизації та визначення вартості об'єктів.

Список використаних джерел

1. Глебов С. Ф. Основны проблемы учета в условиях падающей валюты [Текст] / С. Ф. Глебов // Бухгалтерский учет при падающей валюте. — М.: Вся Россия, 1923.

2. *Голов С. Ф.* Бухгалтерський облік за міжнародними стандартами / С. Ф. Голов, В. Н. Костюченко. — К.: Екаунтінг, 2000. — 384 с.

3. *Зюкова М. М.* Проблемні питання оцінки та переоцінки основних засобів у бухгалтерському обліку // Вісник Донецького національного університету імені Михайла Туган-Барановського. — №4. — 2008.

4. *Лейбниц Г. В.* Новые опыты о человеческом разуме [Текст]: [пер. с нем.] / Г. В. Лейбниц. — М.-Л.: Соцэкиз, 1936. — 215 с.

5. *Смоленюк П. С.* Облік основних засобів в умовах господарювання // Наука й економіка. — №1. — 2012. — С. 108–116.

6. *Семйон П. С.* Оцінка основних засобів в українській та угорській обліковій політиці // Вісник Хмельницького національного університету. — №4. — 2010. — С. 96–101.

Руденюк В. І.,

науковий керівник — **Сук П. А.,** д.е.н., професор,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана», м. Київ

ДОКУМЕНТАЛЬНЕ ОФОРМЛЕННЯ РОЗРАХУНКІВ ЗА ФІКСОВАНИМ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИМ ПОДАТКОМ

Для отримання реєстрації як платника ФСП особа має своєчасно відвідувати — подати органу доходів і зборів, у даному випадку органу доходів і зборів за місцем своєї реєстрації, документи за переліком, наведеним у табл. 1, а саме визначити суму ФСП на поточний рік і до 20 лютого поточного року подати до органу доходів і зборів загальну та звітну податкову декларацію з фіксованого сільськогосподарського податку та розрахунок частки сільськогосподарського товаровиробництва, додаток до податкової декларації з ФСП «Відомості про наявність земельних ділянок» (ст. 308 п.3 08.1 ПКУ) [1].

Довідка про набуття або підтвердження статусу платника податку видається протягом 10 робочих днів з дати подання сільськогосподарським товаровиробником податкової декларації або заяви органом доходів і зборів за місцезнаходженням такого пла-